

Arrest

nr. 103 199 van 22 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 11 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. DE GROOT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Peul afkomst. U werd op 10 maart 1993 geboren te Mamou. Uw ouders zijn nog voor uw geboorte gescheiden. U heeft steeds in Conakry gewoond. Tot uw achtste heeft u bij uw moeder verbleven in Sonfoniyah – gemeente Ratoma en vervolgens bent u bij uw vader gaan wonen in de wijk Dar-es-Salaam I. Toen u bent getrouwd op 5 augustus 2007, op 14 jarige leeftijd, bent u bij uw man en uw schoonmoeder gaan wonen in de gemeente Matoto. U bent uit vrije wil getrouwd met uw man omdat jullie van elkaar houden. Op 23 augustus 2011 kregen jullie een dochter, Diallo Mariama Cire. U beweert dat u een tijd op uw zwangerschap heeft moeten wachten aangezien u problemen zou hebben om zwanger te worden. Hiervoor heeft u eerst gedurende twee jaar een behandeling gevolgd in een ziekenhuis en heeft u vervolgens medicijnen gebruikt van een traditionele behandelaarster. Deze zouden onmiddellijk hebben gewerkt waardoor u zwanger werd van

uw dochter. Uw schoonmoeder wilde uw dochter op drie maand oude leeftijd besnijden omdat uw dochter, volgens uw schoonmoeder, de pijn dan niet zou voelen. U heeft de besnijdenis kunnen tegenhouden door te argumenteren dat uw dochter nog te klein is en door te zeggen dat u ook nog herstellende was van uw keizersnede. Toen uw dochter één jaar was, wilde uw schoonmoeder uw dochter opnieuw laten besnijden, samen met de dochters van haar dochter. Ook nu wilde u niet dat uw dochter zou besneden worden en vertelde u dit aan uw schoonmoeder. U ging langs bij de wijkagent om te bemiddelen, maar deze verklaarde dat hij geen bemiddeling doet tussen familie wanneer het over besnijdenis gaat. U bent daarom, samen met uw dochter, naar uw oom langs moederskant gevlucht in Macenta. U bent daar vier dagen gebleven; twee dagen vóór de besnijdenis van uw nichtjes en twee dagen erna. Daarna bent u terug naar uw man gegaan. Een dag na uw terugkeer is een dochtertje van uw schoonzus overleden nadat ze werd besneden. Hierdoor heeft uw man zich ook gekant tegen besnijdenis. Op 20 december 2011 hoorde u uw schoonmoeder vertellen dat ze plannen heeft om uw dochter mee te nemen om haar te laten besnijden. Toen u dit hoorde bent u naar uw man gegaan en heeft u hem verteld over de plannen van zijn moeder. Hij heeft onmiddellijk het nodige gedaan zodat u, en uw dochter, bij een vriend van hem in Kindia konden blijven. Uw schoonmoeder heeft u en uw dochter in februari 2012 gezocht in Kindia bij de vriend van uw man alwaar u verbleef. Ze heeft u echter niet gezien door een list van de vrouw van de vriend van uw man. Uw man heeft vervolgens het nodige gedaan zodat u en uw dochter uit Guinee zouden geraken. Hij heeft jullie reis geregeld en jullie vertrokken op 13 maart 2012 per vliegtuig vanuit Conakry. Op 14 maart 2012 kwamen jullie in België aan. 's Anderdaags vroegen jullie asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw geboorteakte, uitgereikt door de burgemeester van Mamou (dd. 17 maart 1993); een geboorteakte van uw dochter, uitgereikt door de 'officier de l'état' van de gemeente Ratoma (dd. 30 november 2011); een medisch attest van niet-besnijdenis op naam van uw dochter (dd. 30 augustus 2012 van dr. Gilles) en een medisch attest dat bevestigt dat u een besnijdenis van type I heeft ondergaan (niet gedateerd van dr. Delhaise); een 'Engagement sur l'honneur' van Gams Belgique, door u ondertekend op 28 september 2012.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest (1) dat u gedwongen dient te scheiden van uw man, en (2) dat uw dochter zal besneden worden.

Gezien de afwezigheid van elk tastbaar begin van bewijs, berust de geloofwaardigheid van uw asielrelaas enkel op uw verklaringen, die samenhangend en aannemelijk dienen te zijn. We stellen dienaangaande echter vast dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan het door u **aangenomen profiel**. U probeert uzelf voor te doen als iemand met een beperkte opleiding die op zeer jonge leeftijd is gehuwd. U zegt dat u naar school bent gegaan tot uw acht jaar en dat u tot de 4de klas naar school bent geweest (zie gehoor CGVS, p 3). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt en dat werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat, indien u op acht jaar met school bent gestopt, het onmogelijk is dat u tot de 4de klas naar school bent gegaan. Vervolgens beweert u dat u niet heeft gewerkt (zie gehoor CGVS, p 4). Wanneer u nogmaals wordt gevraagd of u nooit heeft gewerkt, zegt u enerzijds dat u niet heeft gewerkt maar dat u wel een naaister bent geweest (zie gehoor CGVS, p 4). Als u voor de **derde keer** wordt gevraagd of u heeft gewerkt, en meer precies als naaister, zegt u dat u een opleiding tot naaister heeft gevolgd maar deze nooit heeft afgewerkt omdat u altijd ziek was (zie gehoor CGVS, p 4). U wijzigt uw verklaring naargelang de vraagstelling van de protection officer. Daarenboven heeft u bij de vragenlijst die u werd voorgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ dd. 23/3/2012, p.2) verklaart dat u gewerkt heeft als kleermaakster. Daarnaast kan ook opgemerkt worden dat op de geboorteakte van uw dochter staat vermeld dat uw beroep 'couturiere' is. Indien u werkelijk alleen een deel van de opleiding heeft gevolgd en niet heeft gewerkt als kleermaakster is het verwonderlijk dat dit op de bovenvermelde geboorteakte staat. Daarenboven kunnen we vaststellen dat u, ondanks uw vermeende scholingsgraad zeer mondig en zelfstandig bent. Zo wordt u, omdat u aan iedereen over uw vruchtbaarheidsproblemen vertelde, een oplossing aangereikt zodat u uiteindelijk toch zwanger geraakt (zie gehoor CGVS, p 17). Verder neemt u initiatief om bij 'Oustaghe Ibrahima' te rade te gaan om duidelijkheid te krijgen over het feit of besnijdenis verplicht is volgens de Islam. U gaat hiervoor naar 'Coloma' waar religieuzen elke ochtend een onderwerp uit de Islam toelichten en vervolgens vragen beantwoorden die gesteld worden vanuit de toehoorders. Op een dag vroeg u zelf aan 'Oustaghe' of besnijdenis moet volgens de Islam,

zoals uw schoonmoeder beweerde (zie gehoor CGVS, p 19-20). Overigens nam u ook het initiatief om naar de 'Chef de quartier' te gaan wanneer uw schoonmoeder voor de tweede keer plant om uw dochter te besnijden. (zie gehoor CGVS, p 17-18) Bovendien verzet u zich tegen de wil van uw blijkbaar vastberaden schoonmoeder en slaagt u er zelfs in uw man te overtuigen van uw tegenstand tegen de besnijdenis van uw dochter. Uit uw asielrelaas blijkt dat uw gedragingen eerder kunnen worden toegeschreven aan een zelfstandige, pientere vrouw dan aan iemand die slechts tot acht jaar naar school is gegaan.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u **uw vrees om te moeten scheiden van uw man** niet aannemelijk kan maken. Het is al zeer opmerkelijk dat u slechts twee keer contact met uw man heeft gehad sinds u in België bent. (zie gehoor CGVS, p 5) Uw eerste contact (zie gehoor CGVS, p 5) gebeurde pas tijdens de ramadan (tussen 20 juli en 18 augustus 2012), dit is minstens **ruim drie maand** na uw aankomst in België. Het is op zijn minst verwonderlijk dat jullie niet eerder informatie over elkaars situatie hebben uitgewisseld aangezien u en uw dochter in een vreemd land zijn terechtgekomen en gezien uw man moest verantwoorden waarom u niet thuis bent. Het volgende contact (zie gehoor CGVS, p 5) gebeurde tijdens het schapenfeest (tussen 26 en 28 oktober 2012). Dit is inmiddels ook **drie maand** geleden. Tijdens dit gesprek heeft u vernomen dat uw schoonmoeder en oom langs vaderskant willen dat u zou scheiden van uw man omdat u nergens te vinden bent en omdat u hun dochter heeft meegenomen. (zie gehoor CGVS, p 6) U vond dit zeer slecht nieuws en heeft daarom besloten om uw man niet meer te bellen, ondanks het feit dat hij zelf vertelde dat hij niet van u wil scheiden. (zie gehoor CGVS, p 6) Het is verbijsterend dat u niet wenst te weten hoe de situatie in Guinee zich verder ontwikkelt en dus geen contact opneemt met uw man. Vooral omdat u aangeeft dat u niet precies weet hoe ze de zaken kunnen regelen aangezien u zelf niet in Guinee bent. (zie gehoor CGVS, p 16) Daarbij moet worden opgemerkt dat het voor uw man financieel geen probleem mag vormen om u te contacteren. U gaf immers duidelijk aan dat hij genoeg geld heeft (zie gehoor CGVS, p 11) Daarnaast legt u tegenstrijdige verklaringen af over wie de scheiding tussen u en uw man wilt. Enerzijds zegt u dat uw schoonmoeder en de oom van uw man langs vaderskant colanoten naar uw vader hebben gebracht om de scheiding aan te vragen. (zie gehoor CGVS, p 6) Vervolgens, wanneer u uitdrukkelijk wordt gevraagd of iemand uw schoonmoeder steunt in haar plan om u en uw man te laten scheiden, zegt u dat u het niet weet. (zie gehoor CGVS, p 16) Verder mag hier niet worden vergeten dat uw man niet van u wil scheiden. (zie gehoor CGVS, p 6 en p 16) U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat u gedwongen zal moeten scheiden van uw man indien u terug naar Guinee zal keren.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat een aantal van uw verklaringen omtrent uw verzet in Guinée **tegen besnijdenis van uw dochter** niet aannemelijk zijn en allerm minst overtuigend. U verklaart zelf tegen besnijdenis te zijn omdat u zelf bent besneden en weet hoe pijnlijk het is. (zie gehoor CGVS, p 23) Gelet op uw standpunt met betrekking tot genitale verminking, is het niet aannemelijk dat u **geen enkele organisatie in Guinée** kent die de strijd aangaat tegen besnijdenis (zie gehoor CGVS, p 25), terwijl u steeds in Conakry verbleef waar preventie- en sensibiliseringscampagnes plaatsvinden (SRB, 'Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)', Cedoca, mei 2012, update augustus en september 2012, p. 9). U zei nochtans dat u op de televisie heeft gezien en op de radio heeft gehoord dat besnijdenis niet goed is (zie gehoor CGVS, p 25). Het is in het geheel niet geloofwaardig dat u, die beweert gekant te zijn tegen besnijdenis en om deze reden internationale bescherming verzoekt, niet meer interesse aan de dag zou hebben gelegd voor organisaties die in uw land van herkomst de strijd aangaan tegen besnijdenis. Wanneer u wordt gevraagd of er in deze campagnes niet wordt doorverwezen naar organisaties die gekant zijn tegen besnijdenis, zegt u dat u dit niet heeft gehoord. (zie gehoor CGVS, p 25). Het is merkwaardig dat u blijkbaar wel dergelijke organisaties heeft opgezocht in België, gezien u documenten neerlegt van Gams-Belgique. Daarnaast heeft u ook geen weet van de mogelijkheid van **symbolische besnijdenis**. Wanneer u hierover wordt aangesproken denkt u dat er ook hier 'een deel' wordt weggenomen. (zie gehoor CGVS, p 24) U had duidelijk nog niet gehoord over deze praktijk. Het is frappant dat iemand die de stap zet om internationale hulp in te roepen zich niet eerst verder heeft geïnformeerd. Ook kon u geen toelichting verstrekken bij het **wettelijk verbod van vrouwenverminking in Guinée** (zie gehoor CGVS, p 25). U wist zelfs niet dat de wet zegt dat besnijdenis verboden is. (zie gehoor CGVS, p 25) Indien u werkelijk omwille van een vrees voor besnijdenis van uw dochter uw land ontvluchtte, kan er op zijn minst worden verwacht dat u enige toelichting kan geven met betrekking tot de bestraffing van het wettelijk verbod op besnijdenis in uw land van herkomst. Hiervoor is geen doorgedreven scholing nodig. Dit wijst eerder op een gebrek aan belangstelling dan op een gebrek aan scholing. Bovendien had u zich hierover kunnen bevragen bij een organisatie die de strijd voert tegen besnijdenis, maar zoals hiervoor reeds aangevoerd, bleek u zelfs geen naam te kunnen geven van een organisatie die actief campagne voert tegen besnijdenis. Ook kon u weinig toelichting geven met betrekking tot de houding van de overheid ten aanzien van besnijdenis. U wist enkel te zeggen dat de overheid campagnes via televisie en radio verzorgd. (zie gehoor CGVS, p

25) Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de autoriteiten wel degelijk actief strijd voeren tegen besnijdenis (zie infra).

Verder is het niet aannemelijk dat u en uw man **niet meer pogingen hebben ondernomen om uw schoonmoeder te overtuigen** van jullie standpunten. Het is allereerst merkwaardig dat uw man onmiddellijk de stap zet om u naar een ander land te brengen alvorens met zijn moeder te praten. (zie gehoor CGVS, p 27) Daarnaast geeft u aan dat u en uw man slechts één keer over besnijdenis hebben gesproken en dit was op de dag dat u, door hem, naar Kindia werd gebracht. (zie gehoor CGVS, p 25) Verder is het opvallend dat u zegt dat u respect voor uw schoonmoeder moet hebben (zie gehoor CGVS, p 21). In deze context, waarbij u beweert dat zij de oorzaak is van een mogelijke besnijdenis van uw dochter, is het op zijn minst bizar te noemen dat u niet tegen haar heeft gezegd dat u en uw man tegen besnijdenis zijn. U legt vervolgens tegenstrijdige verklaringen af over het feit of uw schoonmoeder al dan niet wist dat u en uw man tegen besnijdenis zijn. Enerzijds zegt u dat u steeds argumenten heeft gebruikt om de besnijdenis niet te laten doorgaan (zie gehoor CGVS, p 19) en anderzijds zegt u dat u heeft gezegd dat u geen besnijdenis wilt (zie gehoor CGVS, p 19). Als u wordt gevraagd welke argumenten u heeft gebruikt om uw schoonmoeder te overtuigen om uw dochter niet te besnijden haalt u aan dat bij de eerste poging heeft gezegd dat uw dochter te klein is. (zie gehoor CGVS, p 19) Hierbij moet opgemerkt worden dat dit juist het argument was van uw schoonmoeder om de besnijdenis bij uw dochter van drie maand te laten uitvoeren. Volgens uw schoonmoeder zou uw dochter op dat moment geen pijn kunnen voelen (zie gehoor CGVS, p 17). Aangezien uw schoonmoeder op dat moment de besnijdenis niet heeft laten doorgaan, op basis van uw tegenovergestelde argument, geeft aan dat de invloed van uw schoonmoeder niet zo groot is zoals u wilt laten uitschijnen. Verder is het ook bizar dat u uw schoonmoeder niet confronteert met de informatie die u heeft gevonden bij 'Oustaghe'. Hieruit blijkt immers dat het argument van uw schoonmoeder om uw dochter te laten besnijden, zijnde dat ze dan niet schoon is voor haar man, niet opgaat. (zie gehoor CGVS, p 19) Daarnaast is het ook merkwaardig dat uw schoonmoeder, die wist dat u zich ook tegen haar tweede poging om uw dochter te laten besnijden was gekant (zie gehoor CGVS, p 17), niets heeft ondernomen, zodat u ook aan de tweede besnijdenispoging kon ontsnappen. U bent immers twee dagen voor de geplande besnijdenis, samen met uw dochter, kunnen vluchten naar uw oom (zie gehoor CGVS, p 21). Indien uw schoonmoeder echter perse wilde dat uw dochter zou worden besneden en aangezien ze wist dat u niet akkoord ging met deze besnijdenis is het niet aannemelijk dat ze niet meer voorzorgen heeft genomen zodat u en uw dochter niet konden ontsnappen. Voorts verklaart u dat uw man zijn moeder heeft gezegd dat hij tegen besnijdenis is, maar dat uw schoonmoeder dit simpel weg afwimpelde door te zeggen dat hij 'nu ook al naar zijn vrouw luisterde'. Het is opvallend dat uw man zich onmiddellijk laat inpakken door dergelijke uitspraak van zijn moeder maar wel het initiatief neemt om u naar Kindia te brengen en vervolgens naar België laat overkomen.

Gelet op hetgeen voorafgaat maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat u in Guinee daadwerkelijk geconfronteerd bent met een situatie waarin u hard moest strijden tegen een gedwongen besnijdenis van uw dochter. U bent immers te weinig op de hoogte van de huidige situatie en evoluties aldaar op dat gebied.

Daarenboven maakte u niet aannemelijk dat het verlaten van uw land van herkomst en het inroepen van internationale bescherming voor u **de enige mogelijkheid was om uw dochter tegen genitale verminking te beschermen**, noch dat u uw dochter in Guinée niet zou kunnen beschermen bij terugkeer. In de eerste plaats is het niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de autoriteiten. U meent naar de 'chef de quartier' te zijn gegaan om daar melding te maken van de plannen van uw schoonmoeder. U beweert dat hij heeft geweigerd om tussen te komen. (zie gehoor CGVS, p 17) Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat in een stedelijke context (waar ook u in verbleef) en indien de ouders gekant zijn tegen genitale vrouwenverminking, dit onder bepaalde omstandigheden door hen kan verhinderd worden (zie ook infra en voormelde informatie, pp. 14 en 15). Verder blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat er in 2000 een wet werd gestemd, die expliciet genitale vrouwenverminkingen als een misdrijf vermeldt. De uitvoeringsteksten van deze wet werden in 2010 door de betrokken ministeries ondertekend. Dit vormt een belangrijke juridische basis die de vervolging door de autoriteiten mogelijk maakt. Deze teksten voorzien gevangenisstraffen van 3 maanden tot 2 jaar evenals boetes (artikel 10). De straffen zijn uiteraard zwaarder in het geval van invaliditeit of overlijden van het jonge meisje (artikelen 12 en 13). De teksten laten de NGO's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guineese grondgebied en die strijden tegen genitale vrouwenverminkingen eveneens toe om zich burgerlijke partij te stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken (artikel 15). De Guineese autoriteiten strijden actief tegen de besnijdenissen door sensibiliseringscampagnes en preventiecampagnes die worden gevoerd in samenspraak met internationale organisaties (waaronder de Wereldgezondheidsorganisatie) en

nationale organisaties (CPTAFE, TOSTAN, PLAN Guinée, CONAG-DCF, AGBEF...) evenals met de Ministeries van Gezondheid, Sociale Zaken en Onderwijs. Dit komt met name tot uiting door didactische modules die binnenkort bestemd zijn voor de scholen, seminaries voor de religieuze verantwoordelijken, deelnemen aan een dag van nultolerantie op 6 februari, campagnes met affiches in de stad en in de ziekenhuizen, en berichten via de radio. De huidige presidentsvrouw van Guinée is eveneens ter plaatse actief. Ze heeft in februari 2011 haar stichting gecreëerd. Het gaat om de Stichting Condé Djènè KABA pour la Promotion de la Santé Maternelle et Infantile en Guinée, afgekort « FCDK- PROSMI ». Ze heeft met name tot doel te strijden tegen de traditionele praktijken die schadelijk zijn voor de gezondheid van de vrouw. De religieuze leiders zijn betrokken bij de sensibiliseringscampagnes. In mei 2010 bijvoorbeeld zijn een zestigtal religieuze leiders, moslims en christenen, uit heel Guinée, samengekomen in Conakry, in het kader van bezinningsdagen rond de praktijk van besnijdenissen. In april 2011 vond er in Conakry een workshop plaats op het subregionale niveau dat de religieuze leiders omvat. Er bestaat een medische opvolging van de slachtoffers van besnijdenissen. Dat gebeurt met name op het niveau van de ziekenhuizen in Conakry en op het niveau van de ziekenhuizen van de prefectuur en kraamklinieken. Dankzij de gecoördineerde acties van de overheid en de NGO's, kan een niet-besneden meisje een normaal leven leiden. De mentaliteit is in gunstige zin aan het evolueren. De sociale afwijzing vindt vooral plaats op het platteland waar iedereen elkaar kent. In de steden zijn ze niet gericht op de besnijdenis en wordt men sterk blootgesteld aan media-activiteiten rond de besnijdenis, vooral via de radio. Kortom, het Commissariaat-generaal kan redelijkerwijs besluiten dat de Guineese Staat actief tal van acties aanwendt ter bestrijding van besnijdenissen, dat er eveneens tal van NGO's ter plaatse actief zijn en dat de persoon in kwestie, indien ze klacht indient bij de autoriteiten, gehoord zal worden. Bovendien beschikt u in uw onmiddellijke omgeving over een oom die ook besloten heeft zijn dochters niet te laten besnijden (wat bovenstaande opmerkingen in verband met de situatie in Guinee enkel bevestigt) (zie gehoor CGVS, p. 21), en die daar blijkbaar geen noemenswaardige problemen door gekend heeft (zie gehoor CGVS, p. 24). Gezien u blijkbaar een nauw contact had met die oom - u mocht bij hem verblijven toen u de tweede maal een besnijdenis van uw dochter wou vermijden - mag aangenomen worden dat hij voor u en uw man een bron van informatie en inspiratie kon zijn in een eventuele strijd tegen besnijdenis van uw dochter. Ook is het in dat opzicht trouwens merkwaardig dat u verklaarde er nooit van gehoord te hebben dat u samen met uw man de besnijdenis zou kunnen voorkomen (zie gehoor CGVS, p. 24), aangezien u in nauw contact was met iemand die dat net wel had gedaan.

Verder is het niet aannemelijk dat u zich **niet elders in uw land kon vestigen**, om aan de druk van uw schoonmoeder te ontkomen. U bent weliswaar, samen met uw dochter, naar uw oom langs moederszijde gegaan, in Macenta, wanneer uw schoonmoeder voor de tweede keer de besnijdenis van uw dochter had gepland. U bent toen echter zelf, zonder tussenkomst van uw schoonmoeder of man, terug naar huis gekeerd. (zie gehoor CGVS, p 17-18) Toen u hoorde over de derde poging van uw schoonmoeder om uw dochter te laten besnijden, bent u, samen met uw dochter, gevlucht naar een vriend van uw man, in Kindia. (zie gehoor CGVS, p 18) Uw schoonmoeder is u daar echter na ongeveer een maand komen zoeken (zie gehoor CGVS, p 26). Het is niet duidelijk hoe het komt dat uw schoonmoeder u daar is komen zoeken aangezien uw man haar hier niets over had verteld. (zie gehoor CGVS, p 23) Jullie hebben bovendien slechts één keer gesproken over de mogelijkheid om elders in Guinee te gaan wonen. Uw man was hier evenwel niet voor te vinden daar hij zijn familie niet zou kunnen verlaten. Daarenboven rekent zijn moeder alleen op hem. (zie gehoor CGVS, p 26) Dit argument in overweging nemende, maakt het nog onbegrijpelijker waarom uw man niet in gesprek is getreden met zijn moeder alvorens u naar een ander land te brengen. Bovendien blijkt uit voormelde informatie dat ouders die hun kinderen niet willen laten besnijden, zeker in grote steden, weinig in de weg gelegd wordt. Eventueel zullen (op het platteland) sommige families reserves hebben tegenover een huwelijk met een onbesneden meisje (voormelde informatie, p. 15), maar dit kan bezwaarlijk als een vorm van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden beschouwd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Het **medisch attest** (niet gedateerd van dr. Delhaise), vermeldt een besnijdenis van type I. Gezien u deze traditionele praktijk reeds ondergaan hebt en u in dit kader geen toekomstige vrees meer aanhaalt, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat er in Guinée geen sprake is van herbesnijdenis van een volwassen vrouw die het voorwerp was van een besnijdenis van type I. Derhalve zijn er goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordien (zie SRB, 'Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)', mei 2012, update augustus 2012, september 2012, Cedoca, p12). Het medisch attest op naam van uw dochter (dd. 30 augustus 2012 van dr. Gilles), toont aan dat uw dochter niet is besneden, hetgeen niet wordt betwist.. Daarnaast legt u, tijdens het gehoor, ter ondersteuning

van uw identiteit en nationaliteit uw geboorteakte en de geboorteakte van uw dochter Mariama Cire Diallo voor. Er wordt u gevraagd waarom u deze documenten niet eerder heeft overgemaakt, bijvoorbeeld bij de DVZ of toen u uw medische attesten opstuurde. U verklaart dat u had gezegd dat u uw geboorteakte in uw koffer had achtergelaten. (zie gehoor CGVS, p 20) Uit de verklaringen die u bij de DVZ aflegde, blijkt echter dat u uw geboorteakte in Guinee, bij uw ouders had achtergelaten. Er dient opgemerkt te worden dat u een kopie van de ingevulde vragenlijst heeft ontvangen en u bij de aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal op geen enkele manier heeft laten weten dat er fouten in uw verklaringen vermeld staan en u zelfs uitdrukkelijk heeft vermeld dat uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het invullen van de vragenlijst goed is verlopen (zie gehoor CGVS, p 3). Daarenboven bevatten deze documenten informatie die hierboven op geen enkel moment in twijfel wordt getrokken. De documenten van GAMS Belgique tonen enkel aan dat u contact opnam met deze organisatie, maar kan uw asielrelaas niet staven. U bent niet in het bezit van enig document ter staving van uw reisweg of asielrelaas. De vaststelling dat u niet kan preciseren onder welke naam u heeft gereisd, welke vliegtuigmaatschappij u heeft genomen en waar u een tussenlanding heeft gemaakt, houdt opnieuw een negatieve indicatie in van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinée kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd in 2012 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guinese veiligheidstroepen hebben inderdaad de mensenrechten geschonden, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en bepaalde oppositiepartijen. De overgangsperiode die normaal had moeten eindigen met de organisatie van parlementsverkiezingen binnen een termijn van 6 maanden blijft eindeloos duren. Het is echter aan de verschillende politieke spelers om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de overgangsperiode te voltooien en de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een rustig klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie SRB, "Guinee: Situatie op het vlak van de veiligheid", Cedoca, dd. 10 september 2012, toegevoegd aan het administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 2 en 3 van de "Wet Motivering Bestuurshandelingen".

Verzoekster betwist dat zij haar profiel niet aannemelijk zou hebben kunnen maken. Wat betreft de periode waarin zij naar school ging, wijst verzoekster erop dat zij reeds voor haar zevende levensjaar aan de lagere school is begonnen, waardoor zij inderdaad de vierde klas heeft kunnen bereiken op haar achtste levensjaar. Waar de bestreden beslissing aanvoert dat verzoekster vage verklaringen aflegde omtrent haar eventuele tewerkstelling, merkt verzoekster op dat zij nooit een betaalde job als naaister heeft uitgeoefend, doch wel een opleiding volgde waarbij zij ook naaide. Verzoekster meent bovendien dat haar verklaringen over haar kindertijd kleine afwijkingen vertonen omdat zij op dat moment tijdens het gehoor de voortdurende bekommernis over het gedrag van haar dochter had. Overigens is de relevantie van deze afwijkingen op het stuk van de asielmotieven volgens haar nihil. Waar de bestreden

beslissing haar gedragingen eerder toeschrijft aan een zelfstandige, pientere vrouw omdat zij met mensen sprak over haar vruchtbaarheidsproblemen, zij een religieus voorganger raadpleegde en zich tot de “chef de quartier” wendde, merkt verzoekster vooreerst op dat hieruit blijkt dat zij steeds, met de middelen en de kennis die haar ter beschikking stonden, hulp en informatie heeft gezocht teneinde haar dochter het lot van de besnijdenis te besparen. Zodoende kwam zij tot het besluit dat zij haar schoonmoeder niet kon overtuigen, alsook dat de overheid (de “chef de quartier”) haar niet kon beschermen. Verzoekster ziet verder ook niet in op welke wijze de beweerde vaststelling dat zij een zelfstandige, pientere vrouw zou zijn, verder wordt aangewend in de bestreden beslissing.

Verder wijst verzoekster erop dat de echtscheiding die zij vreest op zich geen asielmotief vormt, maar dat, aangezien zowel het Guineese gewoonterecht als artikel 359 van het Guineese Burgerlijk Wetboek de kinderen in geval van echtscheiding toewijzen aan de vader vanaf de leeftijd van acht jaar, haar dochter met quasi-zekerheid bij de familie van haar echtgenoot zal terecht komen alwaar haar schoonmoeder haar dochter zal doen besnijden. Bovendien stelt verzoekster dat zij haar echtgenoot niet in staat acht daadwerkelijk op te komen tegen zijn moeder. Verzoekster wijst ook nog op de moeilijke omstandigheden van het gehoor.

Vervolgens stelt verzoekster dat zij haar land ontvluchtte omdat zij vreest dat de overheid niet zal beletten dat haar dochter besneden wordt. Zij heeft nooit beweerd een strijdster tegen vrouwenbesnijdenis in het algemeen te zijn. Nochtans lijkt het CGVS er volgens verzoekster vanuit te gaan dat iemand die vreest voor de fysieke integriteit van haar dochter en vreest dat de overheid die niet kan garanderen, meteen ook een voorvechter zou zijn tegen dit gebruik in het algemeen. De bestreden beslissing verwijst naar affichecampagnes en radioboodschappen en lijkt te impliceren dat eenieder in Guinee, en al zeker in Conakry, blindelings de weg vindt naar organisaties die de strijd aanbinden tegen vrouwenbesnijdenis. Verzoekster gaf aan dat zij de radioboodschappen heeft gehoord en dat zij onthouden heeft dat opgeroepen wordt om te stoppen met besnijdenis, maar de bestreden beslissing maakt op geen enkele manier duidelijk hoe zij kennis had moeten krijgen van de genoemde campagnes of van de doorverwijzingen die daarin zouden gebeuren naar centra. Daarenboven verwijst verzoekster naar het “*Plan Stratégique de l'Abandon des Mutilations Génitales Féminines 2012-2016*” van het Guineese Ministerie van Sociale Zaken, waarin de Guineese overheid zelf stelt dat de genomen acties in de strijd tegen vrouwenbesnijdenissen in werkelijkheid nauwelijks enig effect hebben gehad.

Dat verzoekster de praktijk van de symbolische besnijdenis niet kent, wijt zij aan het uit de *Subject Related Briefing* (hierna: SRB) “Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)” afgeleide gegeven dat deze praktijk enkel wordt toegepast bij de intellectuele stedelijke elite, zodat het niet verwonderlijk is dat verzoekster met haar echtgenoot deze praktijk niet kent. Bovendien blijkt uit deze SRB dat na een symbolische besnijdenis nog een herbesnijdenis kan plaatsvinden wanneer de familie nagaat of de besnijdenis grondig genoeg is geschied. Aldus biedt een symbolische besnijdenis volgens verzoekster geen enkele garantie dat er later geen effectieve besnijdenis zou worden uitgevoerd.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoekster het wettelijk verbod en de incriminatie van de genitale verminking niet kent, wijst verzoekster erop dat uit voormelde SRB blijkt dat het zeer moeilijk is om klacht in te dienen tegen de eigen familie en dat deze situatie in november 2011 niet verbeterd is. Uit documentatie van het *Refugee Documentation Centre Ireland*, gebaseerd op onderzoek van het *US Department of State* van april 2011, blijkt dat in 2010 overigens geen enkele vervolging werd ingesteld. Daarnaast wijst verzoekster erop dat uit voormelde SRB blijkt dat de strafbaarstelling dateert van 2000, maar dat de uitvoeringsbesluiten er pas in 2010 waren. In het originele rapport van het bezoek van het CGVS aan Guinee in november 2011 staat dat de uitvoeringsbesluiten er pas in 2011 kwamen. Verzoekster stelt zich bijgevolg de vraag hoe een laaggeschoolde hiervan kennis had kunnen nemen, alsook in welke mate de informatie van het CGVS betrouwbaar is. Bovendien verwijst verzoekster opnieuw naar voormeld “*Plan Stratégique*” van de Guineese overheid, waaruit blijkt dat de strafbaarstelling onvoldoende bekend is en dat dit mede te wijten is aan de houding en opvatting van de gerechtelijke en politionele instanties zelf, reden waarom de “chef de quartier” niets deed wanneer zij bij hem hulp zocht. Waar de bestreden beslissing vervolgens stelt dat verzoekster beter vertrouwd zou moeten zijn met de huidige situatie van vrouwenbesnijdenis in Guinee nu zij van Conakry afkomstig is alwaar de sensibiliseringscampagnes zich voltrekken, verwijst verzoekster naar voormeld rapport van het bezoek van het CGVS aan Guinee in november 2011, naar het voormelde “*Plan Stratégique*” en naar een getuigenis van een militante bij de ngo “*CPTAFE*” waaruit blijkt dat ook in Conakry nog steeds vele besnijdenissen voorkomen, zelfs wanneer daar ordetroepen worden ingezet die door de bevolking verjaagd werden. Vervolgens herhaalt verzoekster de gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden omtrent haar schoonmoeders ijver om haar dochter te laten besnijden en zoals zij dit tijdens het gehoor

verklaarde. Verzoekster wijst er tevens op dat haar vader ook een voorstander van vrouwenbesnijdenissen is.

Waar de bestreden beslissing stelt dat er geen risico op besnijdenis voorhanden is nu het een strafbaar feit betreft en nu er campagne gevoerd wordt, merkt verzoekster op dat het nog steeds zeer moeilijk is om klacht neer te leggen in deze materie en dat vervolging bovendien verre van gegarandeerd is. De bescherming komt ook te laat: men kan immers pas klacht neerleggen op het moment dat de feiten reeds hebben plaatsgehad. Wat betreft haar oom, die zich met succes verzette tegen de besnijdenis van zijn dochters, wijst verzoekster erop dat hij een man van aanzien is tegen wiens wil men zich niet zomaar verzet, hoewel ook hij door zijn weigering problemen heeft met zijn familie, die dit als een belediging ervaart. Verzoekster wijst er bovendien op dat zij niet gevlucht is omwille van een vrees voor vervolging wegens de weigering haar dochter te laten besnijden, maar precies omwille van de vrees dat zij de besnijdenis van haar dochter niet kan voorkomen. Waar de bestreden beslissing stelt dat zij zich elders in Guinee kan vestigen, voert verzoekster aan dat haar schoonmoeder haar steeds achtervolgt en vindt en dat haar echtgenoot niet bereid is zijn hele familie achter te laten.

Waar de bestreden beslissing een discrepantie vaststelt tussen verzoeksters verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) dat zij de bijgebrachte geboorteakten bij haar ouders zou hebben achtergelaten en haar verklaring op het CGVS dat zij de documenten in haar koffer had achtergelaten, voert verzoekster aan dat zij verklaarde dat zij haar documenten "thuis" had achtergelaten, hetgeen verkeerdelijk werd geïnterpreteerd als "bij mijn ouders".

Betreffende de reisweg wijst verzoekster erop dat zij ook tijdens de reis de zorg voor haar dochter had en vervuld was van twijfels en angsten over haar vlucht en haar toekomst, alsmede dat zij nochtans plausibele en samenhangende verklaringen aflegde. Bovendien verduidelijkt de bestreden beslissing niet waarom deze verklaringen een negatieve indicatie zouden uitmaken.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van "*de regels van evenredigheid en het redelijkheidsbeginsel*".

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift: "*Het loutere feit dat verzoekster in haar verklaringen kleine tegenstrijdigheden heeft opgenomen wordt door verweerder onmiddellijk gesanctioneerd met een negatieve beslissing – en aldus verwijdering van het grondgebied – zonder een afweging te maken van de gevolgen van de verwijdering, hetgeen niet als evenredig beschouwd kan worden. Het is allerminst ongeloofwaardig dat Verzoekster zich niet alle details herinnert van feiten die zich voordeden tijdens haar kindertijd. De conclusie van ongeloofwaardigheid is een compleet verkeerde gevolgtrekking uit deze wankelende argumenten en vormt aldus een schending van het redelijkheidsbeginsel.*"

2.1.3. In een derde middel beroept verzoekster zich op de schending van "*de invulling van het begrip 'vluchteling' van artikel 1 a van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 Vreemdelingenwet*".

Verzoekster voert aan dat voor de toekenning van de vluchtelingenstatus een gegronde vrees voor een toekomstige vervolging volstaat, alsook dat vrouwelijke besnijdenis één van de vormen is die een daad van vervolging uitmaken in de zin van de wet. Dat de daden van vervolging worden ingesteld door een niet-statelijke instantie, is daarbij irrelevant. Verzoeksters gegronde vrees voor vervolging bestaat uit de door haar ongewilde besnijdenis van haar dochter door leden van haar familie. Verzoekster verwijst nogmaals naar de voormelde documentatie van het *Refugee Documentation Centre Ireland*, de SRB "*Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)*" en het "*Plan Stratégique*" om aan te tonen dat de Guineese overheid niet bij machte is de noodzakelijke bescherming te bieden. Verzoekster wijst er ook nog op dat in september en december 2012 en in februari en maart 2013 reeds rellen hebben plaatsgevonden, waarbij telkenmale doden en gewonden vielen.

2.1.4. In een vierde middel beroept verzoekster zich op de schending van het onpartijdigheidsbeginsel.

Volgens verzoekster is de gehele toon van de bestreden beslissing er één die uitgaat van ongeloof ten aanzien van het door haar gebracht relaas en van pogingen dit relaas te contrasteren met de "gegevens" die in het bezit zijn van het CGVS. De minste mogelijke tegenstrijdigheid in verzoeksters relaas, zelfs wanneer die betrekking hebben op details, wordt aangegrepen om het relaas in zijn geheel onderuit te halen. Nochtans heeft verzoekster op geen ogenblik ook maar enige verklaring afgelegd die zou strijden met de informatie die het CGVS kende. Andere informatie, zoals het "*Plan Stratégique*", wordt zelfs niet vermeld. Een dergelijk eenzijdig gebruik van informatie strookt niet met de notie van

onpartijdigheid, die niet tot doel heeft een weigeringsbeslissing *a priori* te motiveren, maar tot doel heeft de waarheid te achterhalen.

2.1.5. In een vijfde middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet.

Onder verwijzing naar een arrest van de Raad meent verzoekster dat verweerder diende aan te tonen dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging zich in hoofde van de dochter (en verzoekster) niet (opnieuw) zal voordoen. Hetgeen werd uiteengezet bij voorgaande middelen, toont aan dat de kans op besnijdenis van verzoeksters dochter zeer reëel is. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift: *“Gelet op de omkering van de bewijslast waarin 57/7bis van de Vreemdelingenwet voorziet, moet thans worden vastgesteld dat de Weigeringsbeslissing aan deze bewijslast niet voldoet. Door enerzijds te hebben gesteund op algemene informatie waaruit zou blijken dat de overheid verzoekster en haar dochter afdoende bescherming zou kunnen bieden (terwijl dit in werkelijkheid pertinent niet zo is) en waaruit eveneens zou blijken dat vrouwen in Guinee op vandaag de vrije keuze hebben inzake de besnijdenis van hun dochters (terwijl dit pertinent niet zo is) en anderzijds geen geloof te hechten aan de dreiging die uitgaat van verzoeksters familie, ondanks de samenhangende en herhaalde verklaringen van verzoekster dienaangaande, heeft de Weigeringsbeslissing op geen enkele wijze aangetoond dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”*

2.1.6. In wat zich aandient als een zesde middel beroept verzoekster zich in subsidiaire orde op de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat in de bestreden beslissing geen specifieke argumentatie ontwikkeld wordt ten aanzien van de vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, terwijl verweerder minstens gehouden is een argumentatie te ontwikkelen waarom aan verzoekster het subsidiair beschermingsstatuut geweigerd wordt.

2.1.7. Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift de volgende stukken toe: een medisch attest dat verzoekster een besnijdenis type I ondergaan heeft (stuk 3), een medisch attest dat verzoeksters dochter geen besnijdenis ondergaan heeft (stuk 4), de oproepingsbrief voor het gehoor op het CGVS (stuk 5), een brief van verzoeksters raadsman aan het CGVS (stuk 6), een e-mail vanwege het CGVS aan verzoeksters raadsman (stuk 7), een analyse door het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (hierna: BCHV) van de landeninformatie van het CGVS over Guinee (stuk 8), het *“Plan Stratégique National de l'Abandon des Mutilations Génitales Féminines 2012-2016”* van het Guineese Ministerie van Sociale Zaken (stuk 9), documentatie van het *Refugee Documentation Centre Ireland* (stuk 10), het rapport van de missie van het CGVS naar Guinee in november 2011 (stuk 11) en een getuigenis van een militante bij de ngo *“CPTAFE”* (stuk 12).

2.1.8. Verweerder voegt aan zijn nota met opmerkingen het volgend stuk toe: de brief van 17 december 2012 door de commissaris-generaal gericht aan de directie van het BCHV (stuk 1).

2.2.1. Omwille van hun onderlinge samenhang worden de eerste vijf middelen hieronder samen behandeld.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and*

criteria for determining refugee status, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Wat betreft haar tewerkstelling dient vastgesteld dat verzoekster tijdens het gehoor op het CGVS beweerde niet gewerkt te hebben en dat zij enkel een opleiding als naaister volgde, maar dat zij wegens ziekte deze opleiding niet voltooide (gehoorverslag CGVS, p.4). Op de DVZ verklaarde verzoekster echter het beroep van kleermaakster te hebben uitgeoefend (administratief dossier, stuk 16, p.2) en op de geboortakte van haar dochter staat als beroep “*couturière*” vermeld (administratief dossier, stuk 19).

Wat betreft verzoeksters verklaring dat zij bij een terugkeer naar Guinee zal gedwongen worden tot een echtscheiding en dat zij, omwille van het gewoonterecht en het Guineese Burgerlijk Wetboek, vreest dat haar dochter besneden zal worden omdat zij vanaf acht jaar bij haar vader zal moeten gaan wonen, stelt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht vast dat verzoekster opnieuw haar reeds op het CGVS afgelegde verklaringen herhaalt, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Verzoekster verklaarde zelf dat haar echtgenoot niet van haar wil scheiden (gehoorverslag CGVS, p. 6). Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoekster slechts tweemaal contact zou gehad hebben met haar echtgenoot sinds zij in België aankwam (gehoorverslag CGVS, p. 5). Tijdens het tweede contact zou verzoekster vernomen hebben dat haar schoonmoeder wenst dat zij en haar echtgenoot zouden scheiden, hetgeen verzoekster slecht nieuws vond (gehoorverslag CGVS, p. 6). Bijgevolg besliste verzoekster haar echtgenoot niet meer te contacteren (gehoorverslag CGVS, p. 6). Dit is totaal ongeloofwaardig daar haar echtgenoot haar reis naar België zou georganiseerd hebben (gehoorverslag CGVS, p. 14-15), hij eveneens tegen de besnijdenis van zijn dochter gekant is hoewel zijn moeder dit wenst (gehoorverslag CGVS, p. 21-22) en het voor hem financieel geen probleem kan zijn om verzoekster te contacteren (gehoorverslag CGVS, p. 11). Er kan dan ook verwacht worden dat verzoekster zich blijvend informeert, ook via haar echtgenoot, omtrent de stand en evolutie van haar voorgehouden persoonlijke problemen in haar land van herkomst. Dit klemmt des te meer aangezien haar echtgenoot aanzien werd als de persoon die bescherming bood tegen de wens tot besnijdenis die uitgaat van zijn moeder.

Verder blijkt dat verzoekster voorhoudt in staat te zijn om op eigen initiatief oplossingen te zoeken voor haar vermeende problemen. Zo sprak zij met verschillende mensen over haar vruchtbaarheidsproblemen (gehoorverslag CGVS, p. 4-5), raadpleegde zij een religieus voorganger in verband met de religieuze implicaties van een besnijdenis (gehoorverslag CGVS, p. 19-20) en wendde zij zich tot de “chef de quartier” om bemiddeling te vragen (gehoorverslag CGVS, p. 17-18). De bestreden beslissing stelt dan ook terecht: *“Uit uw asielrelaas blijkt dat uw gedragingen eerder kunnen worden toegeschreven aan een zelfstandige, pientere vrouw dan aan iemand die slechts tot acht jaar naar school is gegaan.”*

Verzoekster stelt onder verwijzing naar voormeld *“Plan Stratégique”* dat zij haar land ontvluchtte omdat zij vreest dat de Guineese overheid niet zal kunnen beletten dat haar dochter besneden wordt, alsook dat zij niet gezien moet worden als voorvechter tegen besnijdenissen in het algemeen. Uit de informatie die verweerder aan het administratief dossier toevoegde (zie map “Landeninformatie”), blijkt dat in Guinee en vooral in Conakry, vanwaar verzoekster afkomstig is, preventie- en sensibiliseringscampagnes plaatsvinden, alsook dat er heel wat organisaties op dit vlak actief zijn. Verzoekster zou de radioboodschappen van de campagne tegen besnijdenissen wel gehoord hebben, maar weet niets af van andere elementen van de campagne of van organisaties in Guinee die de strijd

tegen besnijdenissen aangaan. Echter, van iemand die haar land ontvlucht, kan verwacht worden dat zij alle nuttige informatie en mogelijke hulpmiddelen heeft gebruikt die in het land van herkomst ter beschikking staan vooraleer de drastische beslissing te nemen zich te begeven naar een voor haar onbekend land. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoekster wel informatie kan inwinnen over haar vruchtbaarheidsproblemen of over de religieuze implicaties van besnijdenissen en hulp vraagt bij de “chef de quartier”, maar niets kent over het overheidsstandpunt omtrent deze materie en de organisaties die hiervoor bijstand kunnen verlenen. Dit klemmt des te meer daar verzoekster wel de radioboodschappen tegen besnijdenissen gehoord heeft en aldus niet totaal onwetend kon zijn over het gegeven dat tegen besnijdenissen acties ondernomen worden. Bovendien heeft verzoekster een oom die besliste zijn dochters niet te laten besnijden en bij wie verzoekster dan ook terecht kon om meer informatie in te winnen. Het is dan ook niet plausibel dat verzoekster evenmin gehoord zou hebben van de mogelijkheid een symbolische besnijdenis te ondergaan of van het feit dat vrouwenbesnijdenissen in Guinee wettelijk verboden zijn (gehoorverslag CGVS, p. 24-25). Uit de aan de nota met opmerkingen toegevoegde brief van de commissaris-generaal aan het BCHV blijkt overigens dat de informatie waarop het CGVS zich baseert, wel degelijk op een correcte en objectieve wijze vergaard en verwerkt werd.

Verzoekster verwijst naar het voormelde “*Plan Stratégique*”, naar informatie van het *Refugee Documentation Centre Ireland* en naar een getuigenis van een militante van de ngo “*CPTAFE*” om aan te tonen dat in Guinee nog steeds vele besnijdenissen voorkomen – ook in Conakry –, dat het zeer moeilijk is om klacht in te dienen tegen de eigen familie en dat de Guineese overheid zelf toegeeft dat het beleid tegen vrouwenbesnijdenissen tot nu toe niet het gewenste resultaat opleverde. Dienaangaande merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat een verwijzing naar algemene rapporten over besnijdenis niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, daar dit *in concreto* dient te worden aangetoond. Bovendien is de informatie waarop het *Refugee Documentation Centre Ireland* zich baseert verouderd ten opzichte van de informatie waarop het CGVS zich baseert (zie map “Landeninformatie”). Uit laatstgenoemde informatie blijkt immers dat er in 2011 en 2012 wel reeds vervolgingen werden ingesteld ingevolge de incriminatie van vrouwenbesnijdenissen. Tevens dient te worden opgemerkt dat uit het “*Plan Stratégique*” van 2012 van het Guineese Ministerie van Sociale Zaken duidelijk de intentie blijkt van de overheid om de praktijk van de vrouwenbesnijdenissen aan banden te leggen, dat hiervoor de nodige stappen worden gezet en de nodige middelen worden uitgetrokken.

Bijgevolg stelt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht het volgende: “*Artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst, en artikel 48/5 van dezelfde wet stellen dat het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op zich niet volstaat tot de erkenning van de status van vluchteling doch eveneens de voorwaarde dient vervuld te zijn dat het land van herkomst niet de nodige bescherming kan bieden. Voormeld artikel 48/5, §2, tweede lid bepaalt dat de bescherming in het algemeen geboden wordt wanneer in casu de staat redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging treft onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging vormen, en wanneer verzoekster toegang tot dergelijke bescherming heeft. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.* Uit de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie blijkt dat (i) er in Guinee een juridische basis is die vervolging door de autoriteiten mogelijk maakt; (ii) dat deze wetteksten de NGO's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guinese grondgebied en die strijden tegen genitale vrouwenverminking toelaten zich burgerlijke partij te stellen in naam van de slachtoffers voor alle bevoegde rechtbanken; (iii) dat uit de informatie van het CGVS blijkt dat de Guinese autoriteiten actief strijden tegen de besnijdenissen door sensibiliseringscampagnes en preventiecampagnes; (iv) dat er een medische opvolging van de slachtoffers van besnijdenissen is; (v) dat dankzij de gecoördineerde acties van de overheid en de NGO's een niet-besneden meisje een normaal leven kan leiden. Gezien het geheel van deze vaststellingen en de door het Commissariaat-generaal gehanteerde informatie kan men terecht besluiten dat de Guinese staat actief tal van acties aanwendt ter bestrijding van besnijdenissen, dat er tevens tal van NGO's ter plaatse actief zijn en dat de persoon in kwestie, indien ze klacht indient bij de autoriteiten, gehoord zal worden. Te meer omdat de wetgevende teksten die in 2000 werden gestemd om besnijdenis te verbieden in 2010 hun uitvoering vonden, waardoor de autoriteiten nu over een juridische basis beschikken om strafrechtelijke stappen te ondernemen. Uit de toegevoegde SRB blijkt evenzeer dat de eerste stappen tot gerechtelijke vervolging werden gezet in 2011 en 2012. Er kan dan ook – gelet op het wettelijk kader – redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoekster niet aannemelijk maakte dat haar land van herkomst verlaten voor haar de enige mogelijkheid was om haar dochter tegen genitale verminking te beschermen” (verweerder onderlijnt).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op de overvloedige motieven dat er een discrepantie is tussen verzoeksters verklaringen over de bijgebrachte geboorteakten op de DVZ en het CGVS en dat verzoekster haar reisweg niet kan staven, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

2.3.2. Het proportionaliteitsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing, zo blijkt uit het voorgaande, geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.3. Voorts wordt opgemerkt dat uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing geen vooringenomenheid of gebrek aan objectiviteit kan worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.4. Verzoekster heeft reeds een besnijdenis ondergaan en in dit kader haalt zij geen toekomstige vrees aan. Derhalve toont verzoekster, mede gelet op het voorgaande, niet aan dat artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet geschonden is.

2.3.5. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster de bescherming van het land waarvan zij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.4.1. Verzoekster meent dat in de bestreden beslissing geen argumentatie ontwikkeld wordt ten aanzien van de vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Nochtans blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder op basis van het geheel van de motieven van de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien geeft verweerder in de bestreden beslissing expliciet een evaluatie van de algemene veiligheidssituatie in Guinee.

2.4.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB "Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid", door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (stuk 20) blijkt dat Guinee in 2012 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.3. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS